

# Justícia Social

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Si l'Estat va reconèixer l'autonomia pensant-se que quan el que Catalunya fes no li agradés la hi retiraria, s'equivocava.

Roig i Berguedà  
a l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació.

PRIMER DE MAIG, ALBADA...

## Democràcia a la URSS!

### Editorial

#### La Pàtria dels obrers

Tots els obrers del món tenen una pàtria, ultra la pròpia natural. Aquesta pàtria obrera del món és la Unió de Repúbliques Soviètiques, primer país que es dirigeix resolutament cap al règim socialista.

No cal pas ésser un addicte incondicional del bolxevisme soviètic, ni un fanàtic de ningú, per defensar davant el món burgès la Revolució de Rússia. Fins en el temps de les pitjors polèmiques — afortunadament superades — entre els diversos sectors obrers, el fet rus era objecte de respecte i d'admiració entre tots.

quan tots els homes i tots els partits

sol i contra un sol Estat precari, mai no va faltar als companys bolxevistes la nostra veu fraternal. Era el 1924, en plena dictadura, que JUSTÍCIA SOCIAL dedicava un gran extraordinari a commemorar el setè aniversari de la Revolució russa d'octubre, i allargava els nostres braços fermats cap a «la llum d'Orient», en una apel·lació vibrant i emocionada de l'enyorat Cristòfor

### No ens fem amb tothom

Vam sol·licitar dels periòdics obrers que establissin el canvi amb nosaltres, i per part nostra ja els enviem el nostre setmanari, pel qual motiu suposem que el deuen rebre tots ells. Si alguna omissió — no cal dir que involuntària — hem sofert, bastarà un avís a l'administració per a subsanar-la.

Amb el pretext, però, de correspondre a un canvi que no hem establert, hem rebut l'òrgan d'una titulada «Unió de Treballadors Cristians». No pensem correspondre a aquest canvi. Quan ens dirigim a la premsa obrera, és obvi dir que no consideràvem com a tal la que publiquen els sindicats grocs.

Els obrers catalans no solen ésser gaire tocats de cristianisme, salvant excepcions personals. No hi fa res que estableixin contacte, per exemple, amb organitzacions sindicals catòliques de Bèlgica o altres països semblants. No hi tenen res a veure, i llur vida fictícia és solament, pel que fa a Catalunya, una obra de pura i simple provocació, afortunadament inútil.

Salvant, doncs, els respectes a les persones — desconegudes per nosaltres en la majoria dels casos — que publiquin periòdics com aquest i altres similars, poden estalviar-se una gentilesa que no correspondrem ni agrair mai.

Ja vam advertir, fa poc, que som gent mal educada. I, malgrat que les volem esborrar totes, encara hi ha classes.

de Domènec.

Totes les crítiques i discussions es poden permetre — això sí: si pot ésser, entre nosaltres, sense dur-les enfora del camp obrer perquè no s'hi rabegin els

enemics. Els companys bolxevistes són els primers de rectificar quan s'adonen d'algun error, i llurs encertades rectificacions han estat sovint doloroses. Però ara com mai hem de formar la guàrdia

entorn de la Pàtria obrera.

El seu progrés serà la nostra victòria. La seva mort — que hem de creure impossible després de tantes gestes meravelloses — tal vegada seria un retard de se-

gles en l'evolució del progrés humà. La Pàtria obrera del món és un tresor sagrat, comú a tots els grups proletaris, i el nostre deure és llegar-lo intangible a les generacions futures.

## Feixisme i dictadura proletària

Suara ens ha arribat la notícia que Molotov, president del Consell de Comissaris del Poble de la U. R. R. S., ha anunciat en un discurs pronunciat no fa gaire la intenció del Govern dels Soviets d'instaurar tan aviat com serà possible un règim democràtic a Rússia, és a dir, un règim de sufragi universal, directe i secret.

Aquesta notícia, que al meu entendre és d'una alta importància, ha estat silenciada, naturalment, per la major part de la premsa burgesa «independent» (?) i «imparcial» (¡oh la imparcialitat de la premsa burgesa!). Hi ha hagut, és cert, algun diari (jo n'he vist un de francès, em sembla molt que era «L'Intransigeant») que l'ha comentada, en un to més aviat escèptic, però en el qual traspuava manifestament el desig que no fos certa i que el fet a què es refereix l'esmentada declaració de Molotov no arribés mai a ésser realitat. Aquesta darrera actitud de la premsa burgesa és perfectament comprensible. Perquè, si hom implantava un règim de de-

mocràcia al país dels Soviets, els sectors capitalistes es veurien privats d'un dels arguments aparentment més poderosos que han esgrimit contra els homes que han fet la revolució i que han edificat la Rússia actual: l'argument de la dictadura.

En efecte, a fi de reforçar aquesta posició contra el règim soviètic, hom ha comparat, en part per ignorància i en part per mala fe interessada, la dictadura proletària de Rússia amb els règims feixistes i dictatorials que han anat sorgint a Europa sobretot, en el període de la postguerra. Considerat superficialment el fenomen de les dues menes de dictadura, hom pot trobar-hi potser una certa coincidència. Més d'un socialista de bona fe ha caigut en aquest error. Examinat, però, el problema més de la vora, hom veu que aquesta coincidència és purament formal i que, en canvi, hi ha entre les dues formes de dictadura una diferència essencial i que explica precisament llur antagonisme irreductible.

La dictadura proletària té — i

això no és pas nou, per tal com ho han dit tots els socialistes de Marx i Engels ençà — un caràcter transitori volgut i tendeix a la implantació d'una democràcia plena en un règim d'igualtat política i social entre tots els ciutadans; en una paraula: a un règim de democràcia de debò, la democràcia proletària de Lenin, enfront de la democràcia burgesa actual.

El feixisme, en tots els seus matisos, i la dictadura capitalista tenen, en canvi, un caràcter de permanència volguda — si arriben a caure, no és pas per la voluntat dels homes que els implantaren i els sustenten — i tendeixen a mantenir perdurablement l'existència de dues classes els interessos de les quals estan en pugna constant: el Proletariat i la Burgesia, els explotats i els explotadors. I no sols això, sinó que, en llur furor per a defensar els interessos que representen, arriben a suprimir i tot les llibertats, poques o moltes, aconseguïdes per la mateixa classe que els dona vida.

Em penso que aquesta dife-

rència, que és una de tantes, és massa transcendent perquè hom pugui confondre i identificar lamentablement — em refereixo als que ho fan de bona fe; els que obren de mala fe no mereixen cap mena de consideració — aquests dos règims tan divergents quant a llurs finalitats primordials i a llur pròpia essència.

Les manifestacions de Molotov demostren, en fi, que es va acomplint gradualment, i d'acord amb les circumstàncies, el programa que s'havien imposat els dirigents de la Revolució russa; vol dir que està a punt de terminar una de les etapes del procés iniciat amb la presa del Poder per part de les forces proletàries revolucionàries: l'etapa de la dictadura de la classe obrera, prevista ja per Marx i que té per finalitat la destrucció absoluta i definitiva del poder i la força de la classe capitalista que, en la seva agonia, lluita encara per recobrar-los i imperar de bell nou damunt les classes fins aleshores oprimides per ella.

PAU CIRERA

## Més sobre Cristianisme i Socialisme

La resignació cristiana, línia de conducta dictada pel Cristianisme, i la inconformitat amb l'ordre social existent, dictada pel Socialisme, són avui dos programes oposats pervenint d'un fons comú i aquesta comunitat de fons és la que els fa terriblement enemics. No són enemics aquells que són desiguals perquè es destrueixen, ni ho són aquells que estan allunyats perquè s'ignoren, sinó aquells que més a prop es troben i més semblants són. Allí on pot produir-se rivalitat ja hi ha en potència l'enemistat. El que fa doncs terriblement enemics la resignació cristiana i la inconformitat socialista és el fons comú d'inconformitat amb la realitat social de llur època respectiva i llur idèntic impuls vers la igualtat.

Els dirigents catòlics ja ho han reconegut temps ha i, mentre injecten al catolicisme, depauperat per tanta resignació, el contingut social que necessita per a no quedar com un sentir de renunciament que el faria inútil en absolut per a tota acció de domini, mentre van a cercar al fons comú que tenen amb el Socialisme els elements precisos a la transfusió vivificadora, mesuren la força que la inconformitat socialista va aixecant enfront d'ells i, tement les confusions que llur dualisme equivoc comporta, fi-

xen llur posició en termes categòrics.

«Socialista i cristià són termes oposats. Socialisme religiós i socialisme cristià enclouen contradicció: ningú no pot ésser alhora catòlic i autèntic socialista.»

Aquestes paraules de Pius XI, en la seva encíclica *Quadragesimo anno*, donada l'any 1931 per a aclarir els dubtes que el contingut social de la famosa encíclica *Rerum Novarum*, de Lleó XIII, havia fet néixer, no deixen lloc a aquívocs. La posició catòlica hi queda rotundament fixada enfora del socialisme, i l'oposició de Socialisme i Cristianisme pro-

### El Primer de Maig

No creiem pas poder commemorar enguany la diada obrera del Primer de Maig, la qual qui sap si encara serà festa oficial en aquesta «República de treballadors»... Per la mateixa pressió de les circumstàncies, no volem publicar el nostre acostumat número extraordinari de JUSTÍCIA SOCIAL. Ens reservem fer-ne un, molt interessant, quan es resolgui la situació interina, transitòria, provisional o com calgui dir-ne que travessem.

clamada. En aquesta actitud de principi el catolicisme ha anat prenent posicions i consolidant-les sense que li costés molt.

En efecte. Si les condicions del moment en què nasqué el cristianisme el situaren en una actitud que havia de valorar la pobresa i la desemparança, com a factors d'igualtat realitzable, al córrer del temps i esdevenir una força que els dirigents hagueren de fer seva si no volien ésser enderrocats per ella, naturalment també, poc costà als pensadors i teòlegs fer passar a primer pla la resignació a totes les febleses i desemparances com a programa de realització del cristianisme i, amb aquest programa, el cristianisme apagava fins a la darrera espurna aquella rebellia contra un ordre injust que havia constituït el fons característic de les doctrines de Jesús. I quan avui el catolicisme es troba amb un moviment d'inconformitat social de fons comú amb el del Crist, serà vestint amb nous oripells la benefactora resignació cristiana que trobarà els arguments més favorables a la seva causa. Els seus representants argumentant la incompatibilitat d'ambdues doctrines sota el punt de vista econòmic, polític, social, presentant el Socialisme com un moviment de fons únicament negatiu, destructor de la propietat, de

la família i de la pàtria poden ésser i són abundantment controvertits, però quan el situen des del punt de vista estrictament moral, l'apologia del desinterès, de la dolcesa, del sacrifici pel bé d'altri, pren una consistència, una estabilitat, ja més difícil de combatre pel fons necessàriament desinteressat que ha de tenir tot valor moral. La resignació cristiana presentada com a mansuetud enfront de la ira socialista; el menyspreu dels béns terrenals, predicat al poble durant segles, qualificat d'espiritualitat enfront dels grossers apetits materialistes del socialisme; els valors morals de renunciament i sacrifici de la doctrina cristiana posats en contrast amb les necessitats i interessos contingents defensats pel socialisme;

EPOCA IV - NUM 6  
BARCELONA  
27 d'abril del 1935

PREU:  
20 cènt.

Redacció i administració:  
A. López de Ayala,  
10, principal  
(BARCELONA - SANTS)